

Červen

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021

KÁMEN A BOLEST V ONLINE PREMIÉŘE

NOC NA KARLŠTEJNĚ OPĚT NA KUNĚTICKÉ HOŘE

ZAHRADNÍ SLAVNOST OČIMA BŘETISLAVA RYCHLÍKA

— HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY

★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ Z CYKLU INPROJEKTY

🌐 ONLINE NA FACEBOOKU

Červen

ZA PŘÍSNÝCH HYGIENICKÝCH
PODMÍNEK A S OMEZENOU
KAPACITOU ZAČÍNÁME OPĚT HRÁT!
POZOR NA DĚLENÍ ABONENTNÍCH
SKUPIN DLE ŘAD.
NEJAKTUÁLNĚJŠÍ INFORMACE NA
WWW.VCD.CZ.

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	3.	10:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST
PÁTEK	4.	10:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST
SOBOTA	5.	19:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST
NEDĚLE	6.	19:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST
ÚTERÝ	8.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2
STŘEDA	9.	18:00	DIVADELNÍ KOMEDIE
ČTVRTEK	10.	18:00	DIVADELNÍ KOMEDIE
NEDĚLE	13.	19:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST
STŘEDA	16.	19:00	Z POSTELE DO POSTELE
PÁTEK	18.	18:00	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ
SOBOTA	19.	19:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST

	LIČÉ ŘADY	VG	2019 2020
	SUDÉ ŘADY & LŮŽE	VG	2019 2020
I. PREMIÉRA	SUDÉ ŘADY & LŮŽE	P1	2019 2020
II. PREMIÉRA	SUDÉ ŘADY & LŮŽE	P2	2019 2020
KONEC 20:55	PŘEDPREMIÉRA		
KONEC 20:10	SUDÉ ŘADY & LŮŽE	X	2020
KONEC 20:10	DERNIÉRA	LIČÉ ŘADY	X 2020
	LIČÉ ŘADY	P2	2019 2020
KONEC 21:30			
KONEC 19:30			
	LIČÉ ŘADY	P1	2019 2020

G | 2020

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA **2.** 18:00

K. Schulz / KÁMEN A BOLEST

str. 10

Online premiéra na Facebooku s následnou živou diskusí! Divadelní zpracování proslulého českého románu. Hrají P. Borovec, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, J. Láska a K. Šafránková. Režie a dramaturgie R. Žák. **Cyklus scénických čtení INprojekty**

PONDĚLÍ **7.** 18:00

DVEŘE DOKOŘÁN SPECIÁL s křtem knihy
KDO, CO JE PAN GABRIEL?

Online na Facebooku. Večer věnovaný mimořádné publikaci s autorem I. Binarem a interprety audioknihy R. Chvalovou a M. Mejzlíkem.

SOBOTA **12.** 19:00

NÁHRADA
ZA 9. 10.

POCHYBY

KONEC 20:55

H1 | 2020

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK **11.** 20:30

TŘI VETERÁNI

KONEC 22:50

SOBOTA **12.** 20:30

TŘI VETERÁNI

KONEC 22:50

PÁTEK **25.** 20:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

PŘEDPREMIÉRA

SOBOTA **26.** 20:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

I. PREMIÉRA

P1 | 2020
2021

NEDELE **27.** 20:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

II. PREMIÉRA

P2 | 2020
2021

ÚTERÝ **29.** 20:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

ZADÁNO

PŘIPRAVUJEME NA PRÁZDNINY...

Červenec

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK	1.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
PÁTEK	2.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
SOBOTA	3.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
NEDĚLE	4.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
PONDĚLÍ	5.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
ČTVRTEK	8.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
PÁTEK	9.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ
SOBOTA	10.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ

Vstupenky na
Kunětickou horu
jsou již v prodeji!

Srpen

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK	20.	20:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:20
SOBOTA	21.	20:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:20
NEDĚLE	22.	20:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:20
PÁTEK	27.	20:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	
SOBOTA	28.	20:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	
NEDĚLE	29.	20:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

NEJAKTUÁLNĚJŠÍ INFORMACE O PROGRAMU NALEZNETE NA WWW.VCD.CZ.

PREMIÉRY:

V. Havel / ZAHRADNÍ SLAVNOST

📄 str. 6–9

Absurdní komedie o nezadržitelném vzestupu nenápadného kariéristy, která autorovi zajistila světovou slávu už v 60. letech minulého století, přesto je i dnes znepokojivě aktuální. A nejspíš ve všech epochách. V hlavní roli P. Borovec. Režie B. Rychlík.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

📄 str. 11–13

Legendární muzikál podle stejnojmenného filmu na motivy hry J. Vrchlického o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

PŘEDPREMIÉRA:

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné populární inscenace jako seriózní výlet do historie i parodická komedie. Nové příběhy průšviháře Norberta Intribuse odehrávající se na střední škole, ve vojenském útvaru nebo v oblastním divadle. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

DÁLE HRAJEME:

B. Ahlfors / DIVADELNÍ KOMEDIE

Komedie z divadelního zákulisí z(ne)važující smysl a úskalí divadelního úsilí, která nabízí zábavný vhled do procesu, v němž se v jednom oblastním divadle navzdory veškerým překážkám rodí nová inscenace. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, L. Mecerodová, M. Sikorová, Z. Rumpík, A. Postler, T. Lněnička a J. Musil. Režie P. Novotný.

J. P. Shanley / POCHYBY

Napínavá komorní hra o slabinách skálopevné víry ve správnost vlastních dobrých úmyslů. Zkušená sestra Aloysius, představená chlapecké církevní školy, obviní otce Flynna, charismatického učitele náboženství a tělocviku, ze zneužívání jednoho z chovanců školy. Je si ale skutečně jistá, že jedná správně? Hrají J. Janoušková, J. Pejchal, E. Lásková a R. Chvalová. Režie P. Krejčí.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Komedie roku a diváků GRAND Festivalu smíchu 2019.

Čtyři páry ve třech bytech, potažmo ložnicích.

Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, T. Lněnička, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

J. Werich / TŘI VETERÁNI

Pohádka pro celou rodinu nejen podle kultovního českého filmu. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

J. Havelka / SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. Hrají V. Malá, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, R. Chvalová, J. Pejchal, J. Musil, R. Žák a další. Režie P. Štindl.

↓ J. JANOUŠKOVÁ, POCHYBY, FOTO P. ŠEDIVÝ

M. MEJZLÍK, D. NOVOTNÁ A J. KALUŽNÝ, SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ, FOTO J. FAUKNER ↓

ZAHRADNÍ SLAVNOST PATŘÍ VŠEM

B. RYCHLÍK NA ZAHRAJOVACÍ ZKOUŠCE ZAHRADNÍ SLAVNOSTI, FOTO J. SEJMORA

ZAHRADNÍ SLAVNOST přijel do Pardubic režírovat **BŘETISLAV RYCHLÍK**, který se ve Východočeském divadle v předchozích letech výrazně zapsal inscenacemi her z českého venkova – *Koncem masopustu Josefa Topola* a *Kalibrovým zločinem Karla Václava Raise*. Tentokrát přichází s úplně jinou dramatikou, s komedií o nezadržitelném vzestupu nenápadného kariéristy. Její autor Václav Havel se touto hrou rychle proslavil po celém světě.

Kdy a při jaké příležitosti ses seznámil s Václavem Havlem?

To si pamatuju velice dobře. Hráli jsme jedno z nejpodivuhodnějších představení v dějinách HaDivadla, jmenovalo se *Bylo nás pět a půl*. Byl to takový pocitový deník, který vycházel z Poláčkovy knížky *Život se žlutou hvězdou*, ale byla to výpověď o naší situaci (HaDivadlo) ve společnosti. Divadlo pocitové emoce, vyjadřující se nelineárním vrstvením niterných obrazů, s geniální hudbou Jiřího Bulise. Dnes je to normální, ale tehdy to znamenalo průlom v dosavadní divadelní estetice. Kritik Zdeněk Hořínek psal o zduchovnění divadla, komunističtí kritici to absolutně nechápali. Přijeli jsme s tím do Divadla v Reznické a moje kamarádka Jitka Vodňanská tam přivedla Václava Havla, který pak i někde popisoval, jak ho ta poetika úplně vykořistila. Bylo to někdy v roce osmdesát tři, byl čerstvě propuštěný po pěti letech vězení. On byl odkojený divadlem šedesátých let, znal z malých divadel brněnský *Provázek* a ústecký *Činohrák*, ale HaDivadlo bylo pro něho úplně jiný svět.

Hned se až s pokorou vyptával na různé věci, v tom byl vnímavý a nesmírně skromný. Pak už jsme se potkávali dost často. Vyvrcholilo to tím, že HaDivadlo s Husou na provázku v říjnu 1988 drze uvedlo ve scénickém časopisu *Rozrazil (I/88 O demokracii)* hru *Zítřka* to spustíme, kterou objednal a pokryl svým jménem Petr Oslzlý, za což se nás pokusili zakázat a pozavírat. V lednu 1989 jsem v Brně organizoval sběr podpisů pod petici za Havlovo propuštění a v létě toho roku jsem propašoval jeho hry do Sovětského svazu. Nakonec jsem mu v prosinci 2011 zpíval v onom rodinném úzkém rozloučení nad rakví horňáckou píseň *Chvala bohu*, že sem sa narodil.

Znal jsi jeho hry dřív, než jste se seznámili?

Znal jsem Audienci, protože jsem získal tu slavnou nahrávku s Pavlem Landovským. Natáčela se u mého kamaráda Vladimíra Merty. Audienci dodnes považuju za absolutně krystalický dialog, za jednu z nejvrcholnějších dialogických her světového dramatu.

Pak jsem se pídil po tom, co se dalo sehnat od kamarádů, kteří měli nějaké hry už z šedesátých let. A potom už ke mně postupně přicházely, jednak v exilových vydáních, jednak z nahrávky. Havel své hry nahrával, pro případ, že by se v písemné podobě ztratily. Takže třeba Asanaci jsem slyšel z nějakého pásku, začínalo to „Tady Havel, tady Havel“, on si ty texty sám namuloval. Pokoušení jsem viděl natočené Andrejem Krobem s nedávno zemřelým Ivanem Havlem v hlavní roli. Takže tak různě se to ke mně scházelo. Vlastně jsem dřív znal pozdější Havlovy hry a pak jsem si doplňoval vzdělání četbou těch starších. Myslím, že poslední hra, ke které jsem se dostal, byla právě Zahradní slavnost.

Když jsme se začali domlouvat, že u nás některou hru Václava Havla uděláš, měl jsi hned jasno, že to bude Zahradní slavnost. Proč?

Protože pan ředitel mi navrhoval Asanaci a tu já jsem krátce před tím dělal v ukrajinském Národním divadle. Měl jsem dojem, že v nejbližších pár letech té hře nemůžu ze sebe dát nic nového ani se nic víc nedozvím. Kromě toho Asanace je hra o jistém zklamání z nepovedených revolucí, zatímco Zahradní slavnost s tématem vyprahlosti, nicoty, vítězství fráže, přizpůsobivosti se mi zdála nesmírně aktuální, což havlovské divadlo vždycky má být. A taky je to neuvěřitelně vtipná hra.

Václav Havel v jedné esaji o divadle nazval své hry z šedesátých let „veselými úvahami o ztížených možnostech lidství“. Žijeme dnes v jinak uspořádané společnosti, a přesto: Jak je to s naším lidstvím? Cím jsou jeho možnosti ztíženy?

Jako vždycky – člověkem. Žijeme ve svobodě, ve společnosti v zásadě otevřené, ale máme to ztížené sebou samými. Protože lidstvo nemá mozek, jak mě poučil Otakar Motejl, a to je ten problém. Člověk jako jedinec má mozek. A buď v tom mozku má slámu, anebo tam má mozkové buňky a ty používá. A tenhle rozpor je dost zásadní. Společnost není rozdělena na chytré a blbě, ale na ty, kteří přemýšlejí, a ty, kteří se o to ani nesnaží. Nesouvisí to se vzděláním ani inteligencí. Dnes je takzvané lidstvo v celém světě ve stejné krizi. Ale asi jsou to takové viny. Čím hůř se lidé soustředí na základní hodnoty (onoho Havlova lidství, včetně hlupavými omezení vysmívané pravdy a lásky) a jsou různým způsobem znejistění, sociálně i jinak, tak nastoupí doba politických falešných mesiášů a prohraných populistů, za kterými se lidé vrhnou, a pak se to na pár let zasukuje. Ale věřím, že i takové dno, jaké prožíváme teď u nás, a to nemluví o tom viru, mluví o obecné o naprostém propadu jakékoliv kultury politické, kultury vztahů, jazyka, vyjadřování, jednání a především hodnot, že takový propad musí zákonitě vést k tomu, že se člověk od toho dna zase odrazí. Akorát se ta propast zatím zdá být bezedná, dosahujeme takových hloubek, takové nízkosti a zatím pořád nic. Ale nechci tady mudrovat, to je mi vzdálené.

Na zahajovací zkoušce jsme si četli část dopisu Václava Havla, ve kterém velice zajímavě vysvětluje Alfrédu Radokovi, jaké divadlo by chtěli s Janem Grossmanem dělat v Divadle Na zábradlí. Jak bys charakterizoval divadlo, které děláš a nadále chceš dělat ty?

To jsi mě zaskočila. To bych ti řekl třeba v době, kdy jsem byl v angažmá v HaDivadle, tehdy jsem to věděl. Nebo aspoň tušil. Existuje takový záznam, který s námi kdysi natočila naše stážistka Zuzana Augustová, s celým HaDivadlem. Byl to rozhovor, ve kterém to drze říkám. Teď je to trochu složitější, protože jsem takový – slovy J. A. Pitínského – sřeš, který přelétá od divadla k divadlu (ale v zásadě dělám kolem dokola v několika divadlech, ve kterých to mám rád). Dělán v nich vlastně stejné divadlo jako v HaDivadle, vždycky mě zajímá téma. Takže asi dělám divadlo tématu. A jak už jsem starý, tak si tak vyzobávám věci, které pokládám za důležité, o kterých si myslím, že bych je ještě měl v životě udělat. A taky abych se prostřednictvím dramatiků něco dověděl. V umění napsat drama vidím vrchol literární tvorby. Proto režíruju se vši pokorou k dramatickým autorům, už proto, že jsou chytrější a vzdělanější než já. Neumím a nechci je ponižovat, rozšlapávat, ničit, přestřihávat. To už je lepší si napsat něco svého. Mluju, když se mi prostřednictvím hry a týmové práce, kterou hluboce vyznávám, podaří to téma vyjádřit. Já nemám nějaké velké cíle, jestli mi rozumíš, já jsem v tomhle vlastně takový přízemní.

Rozumím, ale vůbec to nepokládám za přízemní. A zeptám se dál: Začínal jsi jako herec v oblastních divadlech a pak jsi byl řadu let spjatý s brněnským HaDivadlem. Tam jsi začal i režisrovat. Co tě pak přivedlo k divadlům s tak zvanou pravidelnou dramaturgií?

V HaDivadle jsem byl od roku 1982 a režíruju od roku 1988. Dělal jsem velkou měrou české autory, mám na triku řadu úplně prvních uvedení, jakým se teď drze říká světové premiéry. To mě bavilo. Je otázka, co je vlastně ta pravidelná dramaturgie. Patří tam třeba Steigerwald? Dnes už je to klasika, i když pro řadu lidí úplně nová. Havel je taky klasika, ale není to pravidelná dramaturgie, Havlovy hry hodně vycházejí z absurdního dramatu a z poetiky divadel malých forem šedesátých let. Na druhé straně mě zajímá oblast venkovského dramatu, kritického realismu zjednodušeně řečeno, a ta se víc blíží pravidelné dramaturgii. To je taková moje posedlost, já su venkovan a vždycky mě strašně štvalo, jak blbě se to často dělá. Přitom je to fantastické prostředí, napsal jsem celou knížku o tom, proč dělám tyhle kusy. Inspirace lidovou duchovní kulturou mě fascinuje. Celý život žasnou nad tím, jací lidé ji obdivují a jakým způsobem je to inspirovalo, od Janáčka až po moje kamarády muzikanty Bittovou, Mertu a spoustu dalších, kteří to dokázali tvůrčím způsobem přetavit. A říkal jsem si, když oni to dělají tak dobře v muzice, tak bych →

se měl pokusit ukázat, že to jde i v divadle. Takový ten obrovský emocionální zásah, který přináší tehle typ dramatu. A k tomu navíc svérázný jazyk, výborně napsané postavy, neuvěřitelné osudy. Treba Kaliba, to je přece utajený dramatický klenot. Jen za ten krátký čas, co teď zkoušíme, mi i lidé, které vůbec neznám, říkali, jak na tu inscenaci vzpomínají, jak byli zasažení tím příběhem. Platí, co říkal nebožtík režisér Alois Hajda, když jsem s ním kdysi dělal rozsáhlý rozhovor, že režisér má mít v žebříku nachystané špruše různých úrovní, od té nejnižší, což je příběh, základní sdělení. A na nich potom stavět ty další až po ty nejvyšší, pro intelektuály, to už jsou ty věci přesahu, řečneme drze až metafyziky. A to mě fascinuje na těchhle takzvaně pravidelných hrách. A zase jsme u toho pojmu. Topol, kterého jsem v Pardubicích dělal, úplně do pravidelné dramaturgie nespadá, vždyť se skoro nehraje. To je jiné téma, jiné hlubiny, myslím si, že diváci nejsou na Topola dostatečně připraveni. Otázka je, jestli ještě někdy budou.

Dnes režíruješ v mnoha divadlech napříč republikou, a také na Ukrajině. Ale svého času ses nejvíc věnoval tvorbě dokumentární. Jak ses v ní našel?

Ted' už dělám tak maximálně jeden dokument za rok, spíš za dva. Ale v devadesátých letech jsem opravdu dělal víc dokumenty. Tehdy mě oslovila žena básníka Oldřicha Mikuláška, která byla ředitelkou brněnské televize. Pozvala si Pavla Švandu, Tondu Přidala, Josefa Kovalčuka, Arnošta Goldflama a mě a zeptala se, jaké nápady můžeme televizi nabídnout. Vymysleli jsme toho dost a leccos se odehrálo. Hned první velký dokument, který byl o romském holocaustu, se dostal asi do sedmadvaceti zemí, promítal se po světě víc než Kolja. Získal nějaké ceny doma i v zahraničí, a tak se stalo, že mě začali pokládat za dokumentaristu. Ale on je to spíš jen takový můj koníček. Nutno říct, že jsme tehdy byli závislí na technice,

kteřou televizní studio mělo. Na kamerách, střížnách... dnes už to má každý doma. Ale bavilo mě to. Pak po příchodu některých dnes už profiláknutých, zkorumpovaných figur do vedení brněnské televize a mé klíčové roli v televizní krizi na přelomu roku 2000/2001 to skončilo. Z televize nás na přání a tlaky politiků oposmlouvly vyhodili.

Ve tvém dokumentaristickém rejstříku je nepřehledné množství námětů. Mají – kromě toho, že z nich vždy vyzařuje silný ethos – nějaký společný tematický rámec?

Dělám jenom témata, která mě zajímají. A ta jsou podobná těm, která mě baví v divadle: outsideři, menšiny, proklatci, underground, circusáci, Romové a lidové muzikanti. Anebo když mám dojem, že nějakým osobám něco dlužíme, třeba Zdeňku Rotreklvi, Janu Langošovi, Bedřichu Placákovi či Ludvíku Vaculíkovi, tak se do toho pustím.

Jak nacházíš náměty?

Kdysi jsem o tom mluvil v rozhovoru s nebožtíkem Kovalčkem. Já jsem v devadesátých letech měl dojem, že dokumenty vypovídají o naší situaci zajímavěji než divadlo. Ztratil jsem tehdy tak trochu

víru ve svou roli u divadla. A témata na dokument nachází člověk na každém rohu. Jako první jsem začal točit velké rasové vraždy, kterými se jinak zabývalo jen zpravodajství, nikdo nezkoumal ten problém do hloubky. A takových témat bylo mnoho a nacházel jsem je všude na ulici. Dodnes mám v hlavě seznam desítek témat, která by se dala natočit. Někdy mi určité téma někdo přinesl, třeba Fero Fenič přišel s tím, jestli bych nenatočil GEN s fotografem Josefem Koudelkou, o kterém do té doby nevznikl žádný film. Taky mi navrhl Karla Holomka, což je můj přítel, vzdělaný Rom, syn prvního Roma, který vystudoval Karlovu univerzitu. Případně někdy něco nabídne dramaturgie televize, což není tak časté.

Purkyňovo gymnázium ve Strážnici, které jsi absolvoval, hráš vyjmenovával snad všechny ceny, které jsi získal jako herec, režisér i scenárista ve všech oblastech své tvorby. Nám by se sem nevešly. Chceš jmenovat aspoň ty, kterých si opravdu považuješ?

Jsou to jenom ceny. Nebožtík Jirka Ornest, když dostal Cenu Divadelních novin, řekl: „Doted jsem byl člověk bezcenný.“ **JaP**

↓ REŽISÉR B. RYCHLÍK S AUTOREM ZAHRADNÍ SLAVNOSTI V. HAVLEM

V divadelním klubu o Václavu Havlovi

Režisér **Břetislav Rychlík** v rámci zkoušené absurdní komedie **ZAHRADNÍ SLAVNOST**, jejíž premiéru bychom měli uvést 5. června v Městském divadle, uspořádal neformální diskusní večer s kolegy a přáteli autora hry **Václava Havla**. V divadelním klubu na našeho bývalého prezidenta zavzpomínali někdejší šéf české diplomacie **Karel Schwarzenberg**, jenž několik hodin před zahájením besedy převzal jedno z nejvyšších státních vyznamenání Ukrajiny, Řád knížete Jaroslava Moudrého 2. třídy, dále básník, prozaik, hudebník a žurnalista **Jáchym Topol** a spisovatel, textař a historik **Petr Placák**, publikující dříve také pod pseudonymem Petr Zmrzlík. RaS

J. TOPOL A P. PLACÁK NA NÁVSTEVĚ VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA.

VZPOMÍNKY NA V. HAVLA SI VYSLECHLI TĚMĚŘ VŠICHNI NAŠI HERCI.

BESEDY V DIVADELNÍM KLUBU SE ÚČASTNIL I K. SCHWARZENBERG.

FOTO J. SEJKORA

KÁMEN A BOLEST v online premiéře

Další online premiéru scénického čtení z cyklu INprojekty připravujeme na středu 2. června. V obvyklý čas, tedy v 18.00 hodin, můžete na Facebooku VCD sledovat adaptaci románu Karla Schulze KÁMEN A BOLEST, kterou pro naše divadlo napsal a režisořoval Radek Žák.

Nutno podotknout, že látka k dramtizaci je to poměrně objemná, osmisetstránkový román se však Radkovi úspěšně podařilo vtěsnat do celovečerní hry, jejíž první polovinu jsme pro vás natočili. Celou hru o životním příběhu proslulého renesančního umělce Michelan-
gela Buonarrotiho, kterého v naší

inscenaci ztvárnil Petr Borovec, budete moci vidět (jak pevně věříme) v příští divadelní sezóně. Po online premiéře vás opět zveme k živé diskusi s tvůrčím týmem. Budeme si jako vždy po představení scénického čtení povídat s režisérem a herci o tom, jak inscenace vznikala. AnH

SPONZOR POŘADU

INprojekt

J. LÁSKA A P. BOROVEC, FOTO P. ŠEDIVÝ

M. MEJZLÍK A T. LINENČKA, FOTO P. ŠEDIVÝ

PRAŠTĚNÉ POHÁDKY JIŽ TAKÉ NA DRAMOXU

Dramox – streamovací služba nabízející záznamy divadelních představení, mimo jiných i Žitkovské bohyně – do své nové kategorie **Divadelní jednohubky** zařadil naše **PRAŠTĚNÉ POHÁDKY**, které napsal, režisořoval a se svým týmem natočil Jan Musil.

„Tři díly Praštěných pohádek mají od tradičních příběhů, na které jsme zvyklí z dětských knížek, skutečně daleko. Loutkový hraný sitcom z Východočeského divadla vám představí českého hloupého Honzu, který se utká s loupežníkem, drakem i samotným Luciférem. Má to však jeden háček. Svým dětem to raději nepouštějte a vychutnejte si pohádky pro dospělé se skleničkou dobrého vína až po desáté hodině večerní,“ láká na streamy principál Dramoxu **Martin Zavadil**.

RaS

→ M. MEJZLÍK A K. ŠAFRÁNKOVÁ V PRAŠTĚNÝCH POHÁDKÁCH,
FOTO P. ŠEDIVÝ

O NOCI NA KARLŠTEJNĚ SE ZDEŇKEM PODSKALSKÝM ML.

Z. PODSKALSKÝ ML.

Začátkem června nás čeká už třetí fáze zkoušení hudební komedie **NOC NA KARLŠTEJNĚ**. Podzemní interiérová premiéra v Městském divadle se z důvodu koronavirové krize nekonala a odsunula se na příští sezónu, ale příprava exteriérové verze na Kunětickou horu snad již ohrožená není. Premiéra na hradní vyhlídce by se měla konat 26. června. Takže v tuto chvíli se v dílnách finalizují scéna Ivo Žídka a kostýmy Romana Šolce. Udělali jsme fotografie na plakát. Herci korepetují písně a opakují si text, protože v červnu budeme nejen zkoušet, ale už i hrát, a jak se říká: „Šťěstí přije připraveným.“ Já jsem se pustila do psaní podkladů do programu a využila jsem laskavou nabídku pana ZDĚŇKA PODSKALSKÉHO mladšího, který slíbil dodat originální materiály, ať už faktografické, či fotografické. Jeho otec, režisér Zdeněk Podskalský je autorem scénáře známého filmu, a on posléze napsal libreto pro divadelní verzi muzikálu. Tady je pár jeho vzpomínek na natáčení i odpovědi na otázky kolem geneze první divadelní verze *Noci na Karlštejně*, kterou tehdy, tak jako teď u nás, režíroval Petr Novotný.

Kdy vznikla myšlenka či potřeba převést úspěšný hudební film na jeviště? Kdo to inicioval?

Úmysl přenést *Noc na Karlštejně* na muzikálovou scénu vznikl ještě v raných devadesátých letech a byl předjednaný s tatínkem, když žil. Ale bylo tam několik překážek. Ve filmu bylo na klasický muzikál málo hudby. Bylo nutné připsat další, anebo udělat písně z instrumentálních motivů, které už ve filmu jsou. A proto teprve v roce 2004 se podařilo získat Karla Svobodu, aby hudbu rozšířil, a přizvat

další hvězdné lidi do týmu, jako byl například choreograf Richard Hess. Premiéra v Karlíně byla o rok později a hrála se neuvěřitelných patnáct let.

Film *Noc na Karlštejně* je už mnoho let vysloveně legendou. V roce 2007 se umístil v anketě Nejlepší český hudební film na prvním místě. Vnímali ho diváci takto i v čase jeho vzniku? Zajímavé bylo, že tvůrci film nevnímali jako nic výjimečného. To bylo podobné jako u Světáků.

Do poslední chvíle nebylo jasné, jestli ten film zafunguje. Ale po premiéře obou filmů už bylo jasno. Kdysi dávno jsem se přel s kamarádem, čím to je, že právě „Karlštejnka“ je lidem tak milá. Tvrdil jsem, že tím kouzlem je osobnost Karla IV., jeho vztah k ženě, láska k lidem, k zemi, jeho odvaha kárat Německo... Kamarád nesouhlasil, tak vstal a obešel celou hospodu, ve které jsme seděli, a u každého stolu se zeptal. A všude mu řekli: „No přece nádherná Brejchová, vole.“ Tak nevím. →

Film provázely mnohé nesnáze – například roli Purkrabího měl původně hrát Jan Werich, ale ten měl v tom čase zakázané hraní ve filmu. Zrovna tak Jiřina Jirásková, které byla role Ofky psána přímo na tělo. Jak pan režisér nesl tato omezení? Předpokládám, že se tím netrápil zásadně. Byly to vedlejší postavy. Pana Wericha si umím představit a ta role by byla třešnička na dortu. Ne proto, že by byl lepší, ale proto, že pan Marvan byl už velmi nemocný, nemohl stát na nohou a bylo vidět, že chce mít klapku rychle za sebou, aby si mohl sednout. Když divák ví, že při natáčení trpěl, tak to pak na jeho herectví vidí a je mu ho líto. Pan Marvan zemřel zanedlouho po natáčení, film nikdy neviděl, a byla to jeho poslední filmová role. U paní Jiráskové si myslím, že by nebyla ani horší ani lepší než paní Budínová, byla by svá, a tedy dost podobná tomu, jak ji známe. Právě to zřejmě otec chtěl. Mně se ale právě líbí u paní Budínové, že z té „šarže“ vyčnívá, pořád v ní vidíme tu jemnou dámu, která patří do salónů a komnat, a ne na koně. A ta jedna její replika je přece dokonalá: „Podej přilbici!“, „Mužskou?“, „Jakou jinou, tupče!“

Někde jsem se dočetla, že Vlastimil Brodský ze začátku odmítal hrát roli Karla IV., dokonce si u historiků zjišťoval, jaký to vlastně byl člověk. Je na tom něco pravdy?

To nevím, ale já jsem zase slyšel, že při obsazování filmu si pan Höger myslil, že mu chtějí nabídnout roli Karla IV., a když zjistil, že on bude Arnošt a Brodský bude Karel, nemohl to pochopit. Říkal prý Brodskému na place: „Nemůžete stát rozkročený a držet se za opasek! Vy to hrajete jako western!“ No a to byl ten správný nápad. Karel IV. byl totiž tvrdák. A Arnošt byl zase kající se hříšník, takže ve své době to byl také muž se vším všudy. Oba kušeni, moudří a lidsky uvěřitelní. Kouzlo filmu bylo kromě hudby a písní rozhodně i v obsazení hlavních rolí.

S filmem jste žil od dětství. Chodil jste někdy na natáčení? Jak na vás svět filmu působil?

Ano, byl jsem pár dnů na natáčení a stál jsem za kamerou při namalování scéně Aleny a Peška, která mi už tehdy, v mých patnácti, připadala k nevydržení dlouhá. Stejně jako dnes. Proto jsem se ji pokoušel v divadelní úpravě krátit, ale k nelibosti herců a režiséra, kteří si takhle napsaný dialog vyložené užívají a vychutnávají. Dává hercům příležitost si to obohatit, opepřit, navymýšlet tam vtipky a gagy, a to je vždy k dobru věci. Tak je to sice pořád dlouhé, ale směju se u toho. Druhý záběr, který jsem sledoval zpoza kamery, byla žena-dáblice, která vykoukne ze křoví. Ten záběr má asi dvě vteřiny a jeho natočení trvalo asi osm vteřin. Prostě se s tím nikdo moc nepáral. I když by mohla dáblice vykouknout deseti různými způsoby, a mě by jako režiséra lákalo si je všechny zkusit, otec řekl: „Klapka, vystrč hlavu, konec, děkuji, jdeme domů.“ Myslím, že i to byla jedna jeho vlastnost, za kterou ho lidi ve štábu milovali.

Co máte na filmu Noc na Karlštejně nejraději?

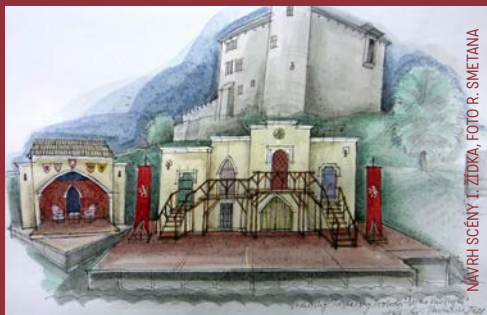
To je přece jasné – je to slavná filmová chyba, kdy v pozadí středověkého rytířského zápasu projede muž v montérkách na kole. Je to hned v úvodních titulcích filmu. Ta chyba je ale vidět už jen na starých kopiích filmu. Po digitální úpravě experti na barevné korekce utopili tu scénu do tmy, takže tam to kolo pořád je, ale už není vidět. Je mi to docela líto. Severočeské divadlo v Ústí si z toho udělalo legraci a při závěrečné děkovačce nechali projít scénou cyklistu ve fraku s plnovousem. Jako by to byl sám režisér Podskalský, kdo si projel svou inscenací, možná jako trest za odfláknutý záběr na začátku svého filmu. Umím si představit, že ho kameraman varoval: „Hele, rejžto, něco se tam v pozadí hejballo. Já bych to najel ještě jednou...“ Jenže pak následovalo ono známé: „Pro mě dobrá! Děkuji, jdeme domů...“

Snaží se inscenátoři pokaždé realizovat divadelní inscenaci podobnou filmu, nebo jste viděl i velmi rozdílné postupy či zvláštní divadelní představení?

To je těžký úkol i sázka, kterou řeší každý dramaturg a režisér. V našem případě jsme s režisérem Petrem Novotným chtěli nejprve z filmové podoby uhnout. Ale časem se ukázalo, že filmové scény jsou natolik zlidovělé, že to nejde dělat jinak. A tak jsme nové nápady vyhazovali a vyhazovali, až nám zbyl zase ten přeskládaný filmový scénář. Když mi Petr řekl už po dvacáté: „Dobry, ale táta to měl lepší...“, tak jsem to vzdal a pokorně jsem přijal původní verzi. Problém ale nastal v začátku. Film totiž začíná vláčně, pomalu, ale divadlo by mělo začít velkolepou scénou. A tak mi dali za úkol tu scénu vymyslet, protože ve filmu není. Ale nebojte se, nezačal jsem nic do scénáře vepisovat. Zjistil jsem, že Karel IV. sám je autorem korunovačního protokolu, který vlastnoručně sepsal. A v Univerzitní knihovně ho měli. A tak bylo rozhodnuto. Tou úvodní scénou bude korunovace Elišky, a já ji celou můžu opsat od Karla IV., aniž by mě někdo zažaloval nebo „natřel na černo a hodil do studny“, jak se říká ve filmu. A tak je Otec vlasti i spoluautor divadelního libreta. No není to skvělý důvod se přijít podívat?

Děkuji moc za rozhovor a těším se, až se přijedete podívat i vy.

JaU

NÁVRH SCÉNY I. ŽIDKA, FOTO R. SMETANA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Rozhodování, na který titul z našeho rozsáhlého fotografického archivu v červnu upozornit, bylo velmi snadné, neboť 16. června uplyne přesně dvacet let od premiéry muzikálové komedie **NOC NA KARLŠTEJNĚ**, jedné z nejuspěšnějších pardubických inscenací všech dob s rekordními 123 reprízami za 5 let uvádění. Na hradním nádvoří na Kunětické hoře ji nastudoval režisér **František Laurin**, jenž do hlavních rolí obsadil **Radoslava Brzobohatého** a **Michaelu Frkalovou** (dnes Klenkovou). Dále diváky na Kuňce a posléze i v Městském divadle a na zájezdech bavili **Zdena Bittlová**, **Lucie Štěpánková**, **Petr Hübner**, **Václav Dušek**, **Tomáš Kolomazník**, **Milan Němec**, **Alexandr Postler** a další.

Na ohromný divácký ohlas „Noci 2001“ se pokusí navázat nová verze „Noci 2021“, kterou na Kunětické hoře (tentokrát však v amfiteátru na vyhlídce) právě inscenuje **Petr Novotný** – jeden z nejlepších českých muzikálových režisérů. Takže se máte opět na co těšit!

RaS

T. KOLOMAZNÍK S L. ŠTĚPÁNKOVOU JAKO PEŠEK A ALENA

M. NĚMEC A P. HÜBNER COBY KRÁL CYPERSKÝ A ARNOŠT Z PARDUBIC

M. FRKALOVÁ, K. SVOBODA A R. BRZOBOHATÝ NA DĚKOVACÍ PO JUBILEJNÍ STÉ REPRÍZE

SCÉNA NOCI NA KARLŠTEJNĚ V MAGICKÉM PROSTORU NA HRADNÍM NÁDVOŘÍ KUNĚTICKÉ HORY
FOTO V. MOHYLOVÁ

OBŠÁHLEJŠÍ FOTOGALERII Z NOCI NA KARLŠTEJNĚ 2001 NALEZNETE V ARCHIVU INSCENACÍ NA WWW.VCD.CZ.

NĚKDO UŽ PŘIŠEL... ONLINE!

Ve čtvrtek 29. dubna jsme z Malé scény ve dvore odvěsili výjimečnou online premiéru scénického čtení hry **NĚKDO PŘIJEDE** současného norského dramatika **Jona Fosseho**. Malý inscenační projekt z cyklu **INprojekty** s našimi herci **Veronikou Malou, Radkem Žákem** a **Josefem Láskou** nastudovala režisérka **Aminata Keita**, studentka režie a dramaturgie na

pražské **DAMU**. Podstatnou roli v absurdním mikrodramatu o vztazích hrála autorská hudba v podání akordeonisty **Jaroslava Jurečky**. Následným filmovým zpracováním byl pověřen **Jan Musil**. A výsledek snažení celého týmu mohli první diváci posoudit na YouTube, virtuální premiéru doprovodila i tradiční diskuse s tvůrci a překladatelkou hry **Karolínou Stehlíkovou**.

Kdo naši novinku na internetu neviděl, v příští sezóně se, doufáme, dočká i „běžné“ divadelní reprízy. Vřele doporučujeme! RaS

TriloByte[®]
STATISTICAL
SOFTWARE
SPONZOR POŘADU

INprojekt

AKORDEONISTA J. JUREČKA, PŘEKLADATELKA HRY K. STEHLÍKOVÁ, DRAMATURGYNĚ CYKLU A. HLAVÁČKOVÁ, REŽISÉRKA A. KEITA A HERCI V. MALÁ S J. LÁSKOU V DEN ONLINE PREMIÉRY NA MALÉ SCÉNĚ.

REALIZAČNÍ TÝM PŘI SLEDOVÁNÍ SESTRÍHANÉHO ZÁZNAMU HRY NĚKDO PŘIJEDE.

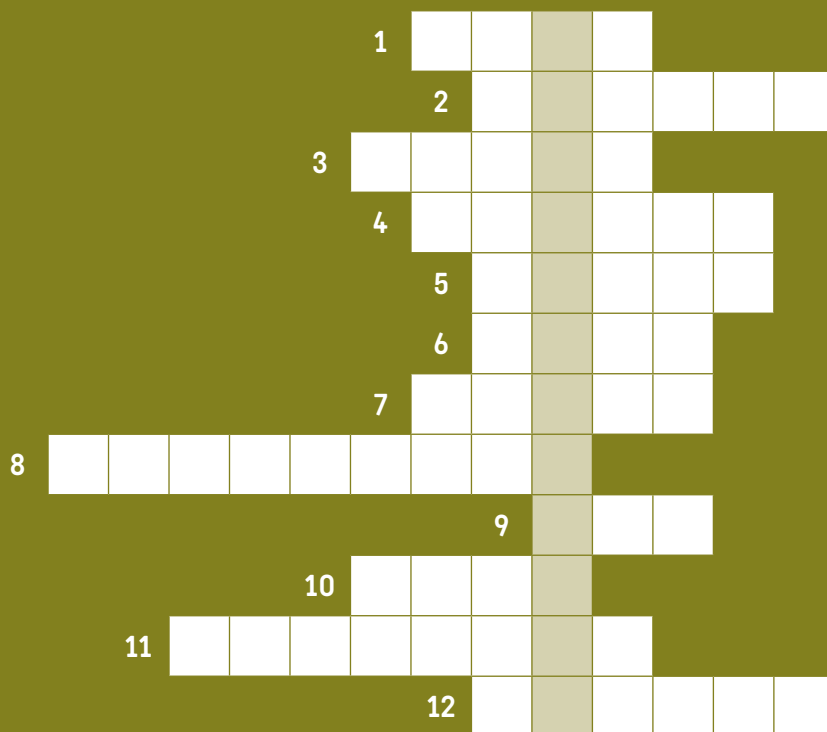

REŽIE PŘÍMÉHO PŘENOSU SE UJAL ŘEDITEL DIVADLA P. DOHNAL.
FOTO J. SEJKORA

KŘÍŽOVKA

s Ludmilou Mecerodovou

Když tak stěny v herecké části Divadelního klubu mohly mluvit... Ale protože pochopitelně mlčí jako hrob, herci si je alespoň popsali. Volného místa už moc nezbývá, takže když byste se tam náhodou někdy dostali, neubráníte se a musíte se začíst. Narazíte nejen na citace světových klasiků, ale především na citace našich herců a režisérů, které se často vážou k nějakému konkrétnímu představení nebo zkrátka k historce s ním související.

Najdete mezi nimi i větu **LUDMILY MECERODOVÉ**, jíž před svým výstupem pobavila všechny kolegy z právě probíhajícího představení Konec masopustu.

Když z divadelního odposlechu zazněl hlas inspicienta „připrav se maškary, připrav se maškary“, zvedla se od stolu se slovy:

Už nás volali, tak já si jdu (viz tajenka).

Svá řešení nám pošlete jako vždy na adresu hlavackova@vcd.cz, 1. července vylosujeme tři úspěšné luštitelé a opět je odměníme drobnými divadelními dárky. Výhercům dubnové křížovky paní **Bohumile Ševčíkové**, paní **Kateřině Jiroutové** a panu **Jiřímu Burešovi** srdečně gratulujeme! AnH

SPOLEČNĚ S DALŠÍMI DIVADLY JSME NAČERPALI VITAMÍN D

V neděli 9. května Divadlo F. X. Šaldy z Liberce odvysílalo online galavečer, v rámci něhož divákům na YouTube představilo 13 miniinscenací z 13 českých a moravských divadel, která se rozhodla přijmout kreativní výzvu nazvanou VITAMÍN D anebo Divadla spolu. Jak mnozí jistě už víte, šlo o to, aby každé divadlo na zadané téma vytvořilo a natočilo vlastní 10–15 minut dlouhou inscenaci během pouhých 72 hodin. Téma bylo pro všechna zúčastněná divadla společné a museli jsme jej dlouho držet v tajnosti, protože jednotlivé divadelní soubory na svých inscenacích nepracovaly souběžně. V rámci jednoho měsíce si každý soubor vyčlenil 72 hodin a určil si tak termín, kdy mu notář Vitamínu D Michal Zahálka ono tajné přísloví zaslal. V pondělí 19. dubna v 16 hodin odpoledne jsme tedy se zatajeným dechem otevřeli e-mail a v něm si přečetli následující přísloví:

Nestačí, když umíš jezdit. Musíš také umět padat.

Prvotní pocity byly, přiznávám, poněkud smíšené, ale ukázalo se, že takové neznámé přísloví má jednu výhodu – neprozradíme ho, ani kdybychom chtěli, jelikož si ho nikdo z nás nemohl zapamatovat. Navíc nebyl čas otálet, a tak jsme se dali do práce. Režisér Robert Bellan přes noc napsal scénář, abychom ho hned v úterý ráno mohli předat hercům a začít zkoušet a tvořit. Na Malé scéně jsme se tentokrát sešli i se zástupci všech dalších nepostradatelných divadelních složek, jako jsou dílny, krejčovna, rekvizitárna, vlásenkárna, garderoba, nechyběli samozřejmě ani osvětlovači, zvukaři a jevištní technici. Pozitivní energie a nasazení všech bylo obdivuhodné,

a to i přestože v divadle nebyl přerušen provoz a výzvu Vitamín D jsme vklínili mezi zkoušení dvou inscenací.

V úterý navečer jsme se tedy snažili naši patnáctiminutovku s názvem Prostřeno – Příběh krve dovést do konečného tvaru, abychom ve středu již v kostýmech a ve scéně se všemi rekvizitami mohli natáčet. Byl to trochu adrenalin, když ráno padla první klapka a věděli jsme, že není prostor na nekonečné opravy a že natočení materiálu potřebujeme co možná nejdříve. Nicméně díky skvělé koncentraci našich herců, kteří by se, jak se říká, „z fleku“ mohli stát herci filmovými, vše proběhlo neuvěřitelně hladce. Poslední den, tedy ve čtvrtek 23. dubna nás čekala postprodukce, u níž my divadelníci vždycky tak trochu narazíme, protože jsme zvyklí na úplně jiné tempo a druh práce. Hodiny strávené ve střížně se zdály nekonečné a s blížící se 16. hodinou, kdy jsme měli náš záznam odeslat do Liberce, režisér přestával hýřit svým pověstným vtipem a já si ohryzala všechny nehty. Naštěstí Lukáš Kratochvíl, kameraman a šikovný stříhač, dokázal vše sesadit k naší spokojenosti a včas – doslova za 5 minut 16. Podobně „šibeniční“ byla i délka našeho záznamu, kterému do povolených 15 minut zbývala pouhá jedna vteřina. Zkrátka Vitamín D byl pro nás jednoznačně nevšedním adrenalinovým zážitkem, ale především také velkou jarní duševní vzpruhou po neradostné divadelní zimě, jak jsme se shodli se všemi zúčastněnými divadly. Náš dík tedy mří nejen libereckým iniciátorům celé akce, dramaturgovi Jiřímu Janků a režisérce Kateřině Duškové, ale také a hlavně vám, milí diváci, kteří jste naši snahu sledovali, její výsledky zhlédli a podpořili svými hlasy.

Jak celou akci prožíval vám dobře známý režisér ROBERT BELLAN, který u nás v poslední době režíroval například druhý díl oblíbené retrokomedie Normální debil (jež zatím stále čeká na svou premiéru) nebo Inscenaci roku 2019 Velkou bankovní loupež, si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Jak zpětně hodnotíš nápad a realizaci liberecké výzvy?

Hodnotím celou akci ryze pozitivně. To propojení kulturních stánek na společném projektu. To smelení už dost psychicky zdecimovaných divadelních kolektivů na práci,

která má nějaký konkrétní výstup směrem k divákům. A v neposlední řadě vysoce hodnotím samotné miniinscenace, kdy každé divadlo po svém a originálně ukázalo, že má svým divákům co nabídnout a že kultura prostě chybí.

Jaký jsi pro naši inscenaci zvolil žánr a proč?

Žánr jsem zvolil parodický, protože mě tahle cesta jednoduše baví. A taky můžu v tomto oboru střídat všechny další žánry, které si záměru. Takže naše Prostřeno

je konverzační komedí, science fiction a hororem zároveň. Paráda!

Jak tě napadlo využít modelu známé televizní reality show?

Premýšlel jsem o zadání a napadlo mě, že k Prostřeno se to jaksi hodí. Že i když umíš vařit, mohou ostatní soutěžící způsobit tvůj pád. A je jenom na tobě, jak se s tím vyrovnáš. Navíc už nějakou dobu nosím v hlavě myšlenku Prostřeno zparodovat. A protože zrovna opakovali celou sérii mé oblíbené science fiction Vetrlec, napadlo mě tyto dva odlišné žánry spojit. Jen škoda, že to muselo být maximálně 15 minut. Ve známé reality show o vaření i ve filmech o Vetrleci je totiž parodického materiálu na celovečerní hru. (SMÍCH)

Divadlo vs. natáčení divadla – co sis z této zkušenosti odnesl?

Nové poznatky o práci kameramanů a postprodukcí, hlavně střihu. Obecně o možnostech, které kamera ve spojení s divadlem přináší. Už jsem jako režisér natočil pár reklam, ale ucelený dramatický příběh ještě ne. Takže jsem za tu zkušenost opravdu rád.

Co tě na celých 72 hodinách bavilo nejvíc? Zaznívají návrhy na realizaci dalšího ročníku, zopakoval by sis takovou adrenalinovou kreativní výzvu? Nejvíce mě bavilo to kolektivní nadšení, radost z tvůrčí práce a objevování nových možností záznamu divadelního představení. Zopakoval bych si to klidně hned, jen nevím, jestli v normálním provozu bude na takové akce čas. Předpokládám totiž, že už

budou divadla „v normálu“, budou se snažit dohnat v příští sezóně všechna neodehraná představení. Takže možná by stálo za úvahu tu skvělou přehlídku zorganizovat až ob rok. Ale znáte to: Pokud chcete Boha rozesmát, řekněte mu o svých plánech. To myslím pro tuhle dobu a plánování obecně platí víc než jindy... **AnH**

↓ P. BOROVEC, L. ŠPINER, P. JANEČKOVÁ, M. SIKOROVÁ A K. ŠAFRÁNKOVÁ PŘI NATÁČENÍ, FOTO P. ŠEDIVÝ

↑ K. ŠAFRÁNKOVÁ S R. BELLANEM, AUTOREM A REŽISÉREM NAŠÍ MINISERIE PROSTŘENO – PŘÍBĚH KRVE, FOTO P. ŠEDIVÝ

PRAVIDELNĚ OTEVŘENÉ DVEŘE DOKOŘÁN

Nemožnost hrát před diváky a touha být s nimi alespoň v nějakém „živém“ kontaktu nás přiměla k (doufejme!) dočasnému přechodu do virtuálního světa, kde od počátku února mimo jiné uvádíme talk show **DVEŘE DOKOŘÁN**, kterou připravuje a v přímém přenosu moderuje dramaturgyně **Jana Uherová**. Záznamy diskusních pořadů se členy našeho souboru, které následně zhlédne na tisícovku diváků, což nás skutečně velmi těší, jsou archivovány na facebookovém profilu divadla www.facebook.com/vcd.pardubice.

Neformální podvečery, do nichž mohou vstoupit i sami sledující, jsou plné milých překvapení, fotografií i videoukázek. Účastníci online streamu se navíc mohou zapojit i do soutěže a vyhrát poukázku na konzumaci v restauraci Divadelní klub.

Věříme, že na nepříjemnou dobu covidovou se zavřenými divadly budeme brzy jen vzpomínat, nebo raději že na ni co nejdříve zapomeneme, s online projekty však hodláme pokračovat i nadále. Jakým způsobem, to ukáže příští sezóna... Živé představení však pro nás vždy bude prioritou!

RaS

R. CHVALOVÁ, J. UHEROVÁ A L. MECERODOVÁ V „DÁMSKÉ JÍZDĚ“ O DIVADLE A CESTOVÁNÍ.

Z. RUMPÍK, K. PLEŠKOVÁ A SESTRY POČEPIČKÉ VE STREAMU O MLADÉM DIVADELNÍM STUDIU LAIK.

BŘEZNOVÝ DÍL PLNÝ PŘEKVAPENÍ S T. LNĚNIČKOU A P. BOROVCEM.

MÁJOVÉ DVEŘE DOKOŘÁN OTEVŘELI MANŽELÉ LÁSKOVI.

FOTO J. SEJKORA

OLDŘICH BUBÁK

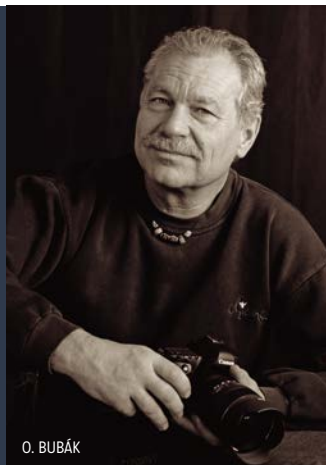
VÝSTAVA
VE FOYER

Světlo na konci covidového tunelu se přiblížilo a my už konečně můžeme zase hrát před diváky, byť ne zcela regulérně a s řadou omezení, ale velmi rádi! S rozvolněním v oblasti kultury se do divadla opět navracejí i výstavy. Během června a částečně i na podzim budou foyer zdobit fotografie cestovatele, polárníka, spisovatele, hudebníka a dobrodruha OLDŘICHA BUBÁKA. Výstava s názvem DO ŠROTU měla být zahájena 5. června při premiéře Havlovvy Zahradní slavnosti, vzhledem epidemiologickým opatřením však výstavu uvedeme bez vernisáže.

Fotograf Oldřich Bubák se narodil 4. února 1954 v Pardubicích. Po absolvování Fakulty strojního inženýrství ČVUT v Praze prošel řadou profesí: konstruktér, vývojový pracovník, profesionální hudebník, středoškolský učitel, fotograf, ředitel cestovní kanceláře, ředitel filharmonie, tlumočník, obchodní manažer a profesionální průvodce. V průběhu několika desítek let navštívil 180 států. Má za sebou mimořádné výkony v extrémních oblastech Arktidy a Antarktidy i řadu úspěšných výprav a mezinárodních expedic v rámci ojedinělého projektu Z pólu na pól, jehož je zakladatelem. Je prvním Čechem, který došel na severní (1996) a jižní (1999) pól pěšky na lyžích. Jako fotograf věří v mocnost objektivu a snímku – společně s uměním vidět vytváří nepostradatelné nástroje k integrovanému čtení světa kolem nás, diskusi o životním prostředí i k podpoře důležitého dialogu o budoucnosti naší planety. Od Asociace profesionálních fotografů v roce 2017 obdržel titul Osobnost české fotografie 2017. V prestižní World Photographic Cup 2017 obsadil 3. místo v kategorii Reportáž. RaS

Kolekce fotografií výstavy DO ŠROTU ilustruje to, co se mi přihodilo v určitém úseku života, v kterém jsem se rozhodl udělat totální změnu – nechal jsem se zaměstnat v pardubickém KOVOŠROTU, kde jsem pracoval téměř půl roku. Mám potřebu se o to podělit a ukázat, že to není tak složité.

Vše se točí kolem našeho vnímání a chtění dosahovat pomocí změn vyšších potenciálů k probouzení našeho opravdového, autentického JÁ. Život je prostě jen tanec energií a odpovědnosti za vlastní emocionální stavy, navíc s přesvědčením, že naše štěstí nezávisí na tom, co udělají nebo řeknou ostatní, nýbrž zcela závisí na naší spojitosti se „zdrojem“. Právě toto spojení se zdrojovou energií nám umožňuje překročit meze nebo dané podmínky a daruje nám svobodu, sílu, dobrotu, lásku a vnímání cíle a směru do té míry, že nám nic nemůže zabránit dosáhnout cíle nebo dospět do jakéhokoliv místa, ať je nejnepravděpodobnější. Každému bych přál zažít ten můj příběh na vlastní kůži. Totální změna prostředí, jiné kompozice, jiné barvy, jiné vůně, jiné příběhy lidí...

O. BUBÁK

Staňte se tedy alespoň na chvíli jeho součástí. Myslím, že je odlišný, jiný, nenajdete v něm stohy informací, ale dotek duše, duše vzrušujícího prostoru. Prostoru, v kterém jsem se snažil hledat a nacházet jeho poezii. Podle slov mého kamaráda, básníka Zdeňka Jiráska: ...je spíše vůně než slovem. Tenhle příběh se nečte, do něho vstupujete. Tak vítejte v mém dalším splněním snu.

Oldřich Bubák

HLAVY A VÁHA

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 [WWW.VCD.CZ](http://www.vcd.cz)
f [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK 10:00–15:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224
PONĚDĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ČERVEN 2021 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: V. MALÁ A R. ŽÁK, NĚKDO PŘIJDE, FOTO P. ŠEDIVÝ